

Ἰδρυσαν ναὸν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης ἐκείνης καταστροφῆς. Ἐξωγράφησαν ἐπὶ τῶν ὕαλων τοῦ ναοῦ μητέρας πενθηφρούσας καὶ διερχομένας μετὰ δακρύων τὴν παραλίαν τοῦ Βέσερ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο μικραὶ κεφαλαὶ καὶ μικραὶ χεῖρες ὑψούμεναι ἵνα ζητήσωσι βοήθειαν· μακρόθεν ἐφαίνετο ὁ γέροντων συρίζων εἰς τὸν ἐξ ἐβένου αὐλὸν τοῦ κάτωθεν δὲ αὐτοῦ ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐξῆς,

« Εἰς μνημὴν τῶν τέκνων
» ἡμῶν ἀποθανόντων ἐκ τῆς
» πονηρίας τοῦ δαίμονος. »

Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐσπέρας ἀόρατός τις χεῖρ, λέγουσιν, ἀφῆρσε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις· οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ Χάμςλεν ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιούσαν μετ' ἐκπλήξεως τὰς ἐξῆς λέξεις.

« Εἰς μνημὴν τῶν τέκνων
» ἡμῶν ἀποθανόντων ἐνεκα
» τῆς ἀδικίας τῶν πατέρων
» τῶν. »

ΜΑΡΚΟΥ ΒΑΛΕΡΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΦΑΒΟΥΛΛΑΝ.

Εἶσαι ὥραία, οὐδεμία ἀμφιβολία· εἶσαι νέα, καὶ τοῦτο βέβαιον· εἶσαι πλουσία, τίς δύναται νὰ τ' ἀρνηθῇ; ἀλλ' ὅταν σὲ βλέπω νὰ καυχᾶσαι διὰ ταῦτα, ὦ Φάβουλλα! δὲν σὲ θεωρῶ πλέον, μήτε πλουσίαν, μήτε νέαν, μήτε ὥραϊαν.

Ἀποφθέγματα τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ ἄλλθως τεθλιμμένος κλαίει μόνος.
Ὅστις διοικεῖ δὲν πρέπει νὰ διοικῆται.—Ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ ᾔναι ἀνώτερος τῆς συζύγου αὐτοῦ· ἄλλως ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ἴσοι.

Ἐν τῇ δυστυχίᾳ εἶναι εὐκολον νὰ περιφρονησῇ ὁ ἄνθρωπος τὴν ζωὴν· ἡ ἀληθὴς γενναίότης τῆς ψυχῆς συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ μετὰ καρτερίας τὴν δυστυχίαν.

Δὲν τιμᾶται ὁ ἄνθρωπος ὅταν θεωρῆται ἀνώτερος τοῦ ὄνου.

Ο ΠΤΩΧΟΣ.

« Πλοῦτος προστίθῃ φίλους πολλοὺς, ὁ δὲ πτωχὸς καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπάρχοντος φίλου λείπεται. »
Σολομῶντες.

Μὲ τὴν κόμην χυμένῃν ἔς τὰ στήθη,
Ἐκ τοῦ ψύχους σχεδὸν παγωμένος,

Καὶ μὲ ὄμμα θρηνοῦν πρὸς τὰ πλήθη
Ῥακενδύτης αὐτὰ ἐκφωνεῖ:

« Ὁ Θεὸς ὡς ἔμε ὠργισμένος
» Μὴ σᾶς ἴδῃ ποτὲ Χριστιανοί. »

« Κ' εἰς ἐμὲ ἐν μονόλεπτον δότε,
» Ἀποθνήσκω τῆς πείνης ὁ τάλας! . . .

» Τῆς ζωῆς κἂν ὁ θάνατος πότε
» νὰ λυτρώσῃ κ' ἐμὲ θὰ ἔλθῃ;
» Ὁ Θεὸς μὴ σᾶς δώσῃ μεγάλας
» συμφορὰς, ὡς ἔμε Χριστιανοί.

» Ὡς τὴν χαρὰν κ' εὐθυμίαν τοῦ κόσμου
» Ἄλλοτ' ἤμην κ' ἐγὼ βυθισμένος·
» Μὲ ἐκύκλουν τὰ πλούτη κ' ἐντός μου
» τῶν δαιμόνων ἀντήχ' ἡ φωνή,
» Κ' εἰς ματαίας χαρὰς δεδομένος
» Κατεφρόνουν τὸ πᾶν, Χριστιανοί.

» Μὲ ἐκύκλουν οἱ ἄμετροι φίλοι
» Ποῦ μὲ βλέπουν καὶ φεύγουν μακρόθεν!
» Φίλους οἶμοι! τοὺς εἶχεν ἡ ὕλη
» Μ' αὐτὴν ἤλθον, καὶ φεύγουν μαζ' ἡ! . . .
» Εἰμαρμένης βουλὴ νηπιόθεν
» Μὲ ἐμπαίζει δεινῶς, Χριστιανοί.

» Ἐν μονόλεπτον δότε! . . . Ματαίως
» Ἀνεγείρω ἱκέτιδα χεῖρα,
» Δὲν εἰμ' ἄξιος οἴκτου· δικαίως
» Ἡ φωνή μου οὐδένα λυπεῖ.
» Φεῦ! οὐδένα ἠλέουν, κ' ἡ Μαῖρα
» Παίζει τώρα μ' ἐμὲ, Χριστιανοί.

» Δὲν μοὶ μένει ἐλπίς ἄλλη πλέον,
» Ἡ τοῦ τάφου τὴν πύλην νὰ κρούσω,
» Ἴσως σβέσω ἔς αὐτὸν τελευταῖον
» Τῶν δεινῶν μου τὴν φλόγα· κ' ἐκεῖ
» Πλὴν φοβοῦμαι μὴν αἰφνης ἀκούσω
» Πῶς δὲν εἰμαι δεκτός, Χριστιανοί. »

Α. Ι. Σ.